

kravet begrænset til ulykker, der indtræffer i en anden medlemsstat end skadelidtes bopælsstat. Den nye direktivbestemmelse udvider således det EU-retlige krav til at omfatte enhver ulykke forvoldt af motorkøretøjer inden for EU/EØS. Baggrunden for udvidelsen er ifølge præambelbetragtning 21, at det er af væsentlig betydning for skadelidte at have mulighed for at rette et sådant direkte krav mod et forsikringsselskab.

Det fremgår af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse om ansvarsforsikring for motorkøretøjer mv., at forsikringsselskaber skal tegne ansvarsforsikringer således, at ethvert forsikringsansvar i forhold til skadelidte påhviler selskabet. Bekendtgørelsen sikrer således med sin nuværende udformning, at en skadelidte kan rette et erstatningskrav direkte mod et køretøjs ansvarsforsikringsselskab, uanset om skaden sker her i landet eller i udlandet, og den gældende bestemmelse opfylder derfor det krav, som opstilles i direktivet.

2.3. Betydningen af udpegning af skadebehandlingsrepræsentant

Det fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv indeholder i artikel 4 regler om udpegning af skadebehandlingsrepræsentanter i andre medlemslande. Sådanne skadebehandlingsrepræsentanter er bemyndiget til at behandle skadesager for de udpegende forsikringsselskabers regning.

Det følger af artikel 4, stk. 8, at udpegning af en skadebehandlingsrepræsentant ikke i sig selv kan betragtes som oprettelse af et agentur eller en filial i henhold til artikel 1, litra b), i direktiv 92/49/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv), og skadebehandlingsrepræsentanten betragtes ikke som et etableret forretningssted i henhold til artikel 2, litra c), i direktiv 88/357/EØF (andet skadesforsikringsdirektiv) eller et forretningssted i henhold til Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EF-Domskonventionen).

Bestemmelsen i artikel 4, stk. 8, ændres med det femte motorkøretøjsforsikringsdirektiv. Ændringen består i, at henvisningen til Bruxelles-konventionen kun opretholdes i relation til Danmark, hvorimod der i relation til de øvrige medlemslande henvises til forordning nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Bruxelles I-forordningen).

Baggrunden for direktivændringen er, at Bruxelles-konventionen er blevet afløst af Bruxelles I-forordningen, der som følge af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender imidlertid ikke er

bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. I forholdet mellem Danmark og de øvrige EU-medlemsstater gælder således fortsat Bruxelles-konventionen, og henvisningen til konventionen opretholdes derfor for Danmarks vedkommende. Fællesskabet og Danmark har den 19. oktober 2005 underskrevet en såkaldt parallelaftale, hvorefter Danmark på mellemstatsligt grundlag bliver tilknyttet Bruxelles I-forordningen. Justitsministeriet vil i denne folketingssamling fremsætte lovforslag om de nødvendige lovændringer. Såfremt lovforslaget vedtages, og Danmark herefter ratificerer parallelaftalen, vil henvisningen til Bruxelles-konventionen miste sin betydning i forholdet mellem Danmark og de øvrige EU-lande.

Direktivændringen berører ikke princippet om, at udpegelsen af en skadebehandlingsrepræsentant ikke i sig selv kan betragtes som et forretningssted i henhold til Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager. Der er således ikke anledning til at foretage lovændringer som følge af direktivbestemmelsen.

3. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser mv.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske konsekvenser for erhvervslivet af betydning.

Som anført ovenfor vil vedtagelse af lovforslaget skulle følges op af en række administrative ændringer i gældende bekendtgørelser med henblik på opfyldelse af de nye EU-retlige krav. Dette omfatter bl.a. fastsættelse af regler om forsikringsselskabernes pligt til at afgive attester til forsikringstager om skader og skadefri kørsel (pkt. 2.1.2. ovenfor), regler om udvidelse af anvendelsesområdet for pligten til at afgive begrundet tilbud, således at også f.eks. skader som følge af færdselsuheld, der sker i skadelidtes hjemland, vil være omfattet (pkt. 2.1.3. ovenfor) og regler om udvidelse af informationskontorenes (i Danmark DFIM's) pligt til at videregive relevante oplysninger til personer, der er impliceret i færdselsuheld, og om registrering af sådanne oplysninger (pkt. 2.1.4. ovenfor).

De nævnte regler, der tilsigter at forhøje beskyttelsesniveauet for skadelidte ved færdselsuheld, skønnes at ville have visse negative administrative konsekvenser for erhvervslivet. Reglerne vil omvendt have positive administrative konsekvenser for borgerne.

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.